

דוד ראובן

אהבתי את ראובן, אהבתי אותו מאד.

אני זוכר את הפעם הראשונה שראיתי אותו, במושב שאינני זוכר את שמו, בבית סוכנות אפור ודהוי כאשר בחצר מסתובבות תרנגולות ספורות. הייתי ילד קטן ביותר אבל הזיכרון הזה נשאר נטוע בי מאז.

ראובן היה אדם אופטימי, לא, הוא לא היה נאיבי, הוא נולד בגרמניה ו"זכה" עדיין, למרות גילו הצעיר לחיות את שנאת היהודים, ענידת הטלאי הצהוב, אובדן האם מאוחר יותר ואת אובדנה הנורא של האחות הצעירה רות, זאת כאשר גרו כבר בעיר מנצ'סטר אליה עקרו מאימת הצורר הנאצי. לא, ראובן לא היה נאיבי, הוא היה אדם אופטימי מתוך בחירה, בחירה בראיית העולם דרך משקפיים שרואות בכל דבר את הצד האופטימי, החיובי. בניגוד ללא מעט מתוכנו שהרבו ועדיין מרבים להתלונן ולחפש ללא הרף וללא לאות נושאים שונים ומשונים עליהם יוכלו "להתבכיין", ראובן מיעט ביותר להתלונן. מעולם לא ביקש ולא דרש לעצמו דבר, במיקרים נדירים הרים את קולו ותמיד, אבל תמיד, קיבל כל אדם ולו המוזר ביותר ללא דעות קדומות, ללא טינה וללא ביקורת.

אכן, אדם אופטימי אך לחלוטין לא נאיבי. לפני שנים רבות חלה במחלת הסרטן ובעקבות ניתוח שעבר, הוגבלו באופן קיצוני תנועותיו ואורח חייו ואף על פי כן מעולם לא נפלה רוחו.

גם כאשר התפרק התא המשפחתי לא נשבר ראובן, הוא המשיך לגדל את ילדיו באותה רוח אופטימית וחיובית שאפיינה אותו כל העת. כאשר נולדו נכדיו לא היה מאושר ממנו. הוא אהב את נכדיו אהבה עזה ובלתי מותנית והם מצידם החזירו לו באהבה לא פחותה.

ולבסוף- לראובן הייתה תכונה נדירה, תכונה שכמעט אינה קיימת במחוזותינו, ראובן היה אדם לחלוטין נטול פוזה, הוא היה אדם אמיתי שתוכו כברו. נקודת המפנה בחייו של ראובן היא כמובן המפגש ששינה את חייו של ראובן והעניק לו משמעות שלא הייתה לו לפני כן, המפגש עם ויטה. ויטה, האובדן שלך הוא קשה מנשוא והפחד מהבדידות ומהריקנות הוא גדול ומעיק אך אל חשש, אנחנו לא נשכח אותך ונדע להושיט לך יד ולעזור לך להפיג את הבדידות ולהקל על האובדן והכאב.

שלום לך ראובן, תמסור ד"ש להורים.

אילן המאירי

